N°. 185. 1862.

NEDERLANDSCHE STAATS-COURANT.

JE MAINTIENDRAI.

De prijs dezer Courant met het Bijblad is f 30 in het jaar; die van de Courant alleen f 20 en die van het Bijblad alleen f 15.

De prijs der advertentien is 10 cents voor den regel bij iedere plaatsing, buiten de zegelgelden en briefporten.

DONDERDAG 7 AUGUSTUS.

Bij deze Courant behoort een Bijvoegsel.

NEDERLANDEN.

'S GRAVENHAGE, *den 6den Augustus.*

Bij Koninklijk besluit van den 1sten Augustus, n°. 55, zijn, op grond van art. 26 der wet van den 12den Augustus 1857 (*Staatsblad* n°. 108), pensioenen verleend ten laste van den Staat aan:

Hendricus van Dort, zich schrijvende *Hendrik van Dorth*, gewezen hoofdonderwijzer te Woubrugge, ten bedrage van f 539 's jaars;

W. Donkersloot, gewezen hoofdonderwijzer te Everdingen, ten bedrage van f 383 's jaars;

Meijer Marcus, zich ook schrijvende *Meijer Marcus Meijers* of *Mijers*, gewezen hoofdonderwijzer te Hoorn, ten bedrage van f 500 's jaars.

Bij Koninklijk besluit van den 1sten Augustus, n°. 56, is aan *J. J. Bruls*, gewezen leeraar aan het athenaeum te Maastricht, verleend een pensioen ten laste van den Staat, ten bedrage van f 633 's jaars, op grond van de artt. 3 lit. *a* en 43 der wet van den 9/3 Mei 1846/51 (*Staatsblad* n°. 24/49).

Bij besluit van den 31sten Julij, n°. 53, heeft Zijne Majesteit goedgevonden, ingevolge de bepalingen der wetten van den 28sten Augustus 1851 (*Staatsblad* n°. 128 en 129),

1°. op pensioen te stellen de navolgende hoofd- en verdere officieren van het corps ingenieurs, mineurs en sapeurs; als:

de luitenant-kolonels *J. van der Mey* en *I. O. L. van Ingen*, den majoor jhr. *B. de Jong van Beek en Donk* en den kapitein *T. A. van Maanen*, allen krachtens art. 42, § 2, lit. *a* van eerstgenoemde wet; met bepaling van het bedrag dier pensioenen, met toepassing voor allen van art. 14, lit. *a*, en voor den kapitein *van Maanen* bovendien van art. 19 der laatstbedoelde wet, als volgt:

voor de luitenant-kolonels *van der Mey* en *van Ingen* respectivelijk op f 1500, voor den majoor jhr. *de Jong van Beek en Donk* op f 1300 en voor den kapitein *van Maanen* op f 1080 's jaars;

2°. aan de luitenant-kolonels *van der Mey* en *van Ingen* bovengenoemd respectivelijk den rang van kolonel, aan den majoor jhr. *de Jong van Beek en Donk* den rang van luitenant-kolonel en aan den kapitein *van Maanen* den rang van majoor te verleenen.

Bij besluit van den 31sten Julij, n°. 54, heeft Zijne Majesteit goedgevonden, bij het corps ingenieurs, mineurs en sapeurs te benoemen:

tot luitenant-kolonel de majoors *G. V. W.* baron *van Hemert tot Dingshof* en *J. A. Feith*, beiden van het corps;

tot majoor de kapiteins der 1ste klasse *J. E. H. B.* baron *van Voorst tot Voorst*, *C. P. del Campo*, genaamd *Camp*, *P. J. de Waal*, *D. G. Andreae* en *G. J. Keiser*, allen van het corps;

tot kapitein van de 3de klasse (naar ouderdom van rang) de 1ste luitenants *A. J. van Prehn*, *W. Schut*, *A. Baud* en *A. C. Lorentz*, mede allen van het corps.

Zijne Majesteit heeft, goedgevonden, bij besluit van den 4den dezer, n°. 72, den officier van gezondheid der 3de klasse bij de zeemagt *J. B. Coomans de Ruiter*, met ingang van den eersten dezer maand, te bevorderen tot officier van gezondheid der tweede klasse, met bepaling dat hij rang zal nemen tusschen de officieren van gezondheid der 2de klasse *H. J. P. van der Steen* en *H. L. Reeder*.

MINISTERIE VAN BINNENLANDSCHE ZAKEN.

RIJKSTELEGRAAF.

Rijkstelegraafkantoren zijn in dienst gesteld:

in **Pruissen**:

te Siegen, alsmede een Pruissisch kantoor te *Hamburg v/d H* (voor de Höhe) in Hessen Homburg;

in **Oostenrijk**:

te *Adria*, *Delta* en *Hatzfeld*;

in **Beijeren**;

te Edenkoben, Kaufbeuern en Nördlingen:

in **Frankrijk**:

te *Biarritz*, *Lomber*, *Neufchateau* en *Pougues*;

in **Portugal**:

te Agueda en Mortola;

in **Italie**:

te Scanzano.

De kantoren te *Biarritz*, *Pougues* en *Scanzano* zijn slechts voor den duur van het badsaizoen geopend.

Heropend zijn mede voor den duur van het badsaizoen de kantoren te Kissingen in Beijeren en te *Poretta* in Italie, alsmede dat te Berchtesgaden in Beijeren gedurende het verblijf des Konings aldaar.

Het kantoor te Follonica in Italie, alsmede de Duitsche spoorwegdienst-telegraafkantoren te Erlangen en Gunzenhausen zijn gesloten.

's Gravenhage, den 5den Augustus 1862.

De Minister van Binnenlandsche Zaken,
Namens den Minister,
De Secretaris-Generaal,
J. SCHRÖDER.

BUITENLANDSCHE BERIGTEN.

ITALIE.

Blijkens de jongste berigten uit Italie wordt aldaar thans alom de door Garibaldi aangeheven kreet: Rome of de dood! gehoord, en wel juist onder de warmste voorstanders der nieuwe orde van zaken het meest. Ten einde te doen uitkomen dat het geenszins eene oppositioneele of een tegen Koning Victor Emanuel gerigte kreet is, wordt daarbij door Garibaldi zelven en door vele van zijne aanhangers dikwerf »maar met Victor Emanuel" of eenig ander gezegde van die strekking gevoegd.

De bekende rede van Garibaldi te Marsala, waarin hij onlangs de Franschen met eene herhaling van den Siciliaanschen vesper bedreigde en den kreet: Rome of de dood! aanhief, is in druk uitgegeven en wordt onder de bevolking van Italie verspreid. Daar dit stuk beleedigingen voor den Keizer der Franschen bevat, doet de overheid in Italie moeite om de verspreiding te beletten. Den 30sten Julij is te Milaan eene groote partij afdrukken van die rede, in verscheiden honderden exemplaren bestaande, door de overheid in beslag genomen.

— Zoo men naar de taal der Londensche *Morning Post* oordeelen mag, wordt het aan Garibaldi toegeschreven plan door de Engelsche bewindslieden geenszins als eene bloote vertooning beschouwd, maar in tegendeel als eene zaak van hoog ernstigen aard en van zeer bedenkelijke strekking. Dat blad zegt in zijn nommer van jl. Maandag:

» Wij achten het onzen pligt, het publiek op het zeer bedenkelijke voorkomen, hetwelk het Italiaansche vraagstuk eerlang zou kunnen aannemen, opmerkzaam te maken; de bestaande betrekking tusschen het Fransche en het Italiaansche gouvernement te schetsen; het onmiskenbare verband tusschen de staatkundige aangelegenheden van Italie en de wijd uitgestrekte beroeringen in het Turksche rijk aan te wijzen, en vriendschappelijken raad aan de leiders van het Italiaansche bestuur en van het Italiaansche volk te geven.

» Wij hebben steeds de zaak van Italie's eenheid ondersteund, alsmede de pogingen van Italie's staatsmannen en veldheeren, zoo lang deze niet afweken van den weg die door regtmatige en welberadene vaderlandsliefde werd aangewezen; doch wanneer zij verder gaan en de onderscheiden staten van Europa in onmin dreigen te brengen, dan behooren wij tijdig te waarschuwen en te wijzen op de moeijelijkheden en gevaren, waartoe voorbarige stappen van de zijde der Italianen in den tegenwoordigen staat van Europa en van het Oostersche vraagstuk noodwendig zouden leiden.

» Garibaldi zou krankzinnig moeten zijn, om het Pauselijke grondgebied aan te vallen terwijl het nog door Fransche troepen bezet wordt gehouden. Doch waarschijnlijk beoogt hij eene onderneming, waardoor Oostenrijks grondgebied in Italie zijdelings, zoo al niet regtstreeks, zou worden bedreigd. Welligt meent hij, dat, zoo in het Turksche rijk eene revolutie kon worden bewerkt, daardoor eene kans voor Venetie's vrijmaking zou ontstaan.

» De heer Rattazzi heeft, gelijk eene onlangs bij de Italiaansche Kamer van Afgevaardigden gevoerde discussie heeft doen blijken, dadelijk bij zijne optreding moeite gedaan om de gedachten van het Italiaansche volk vooreerst van Rome af te trekken en meer op Venetie te bepalen, en om den vurigen ijver van Garibaldi en diens aanhang naar den kant van Griekenland of Dalmatie te rigten. Maar daarin is hij slecht geslaagd; en door den aandrang van de Italiaansche bewegingspartij meer en meer bemoeijelijkt wordende, doet hij te Parijs dagelijks dringend aanzoek om bijstand.

» De Keizer der Franschen zou zich ongetwijfeld zeer gaarne onttrekken aan de valsche positie, waarin hij zich thans te Rome bevindt. Er is dan ook niets bevreemdends in het gerucht van een Europeesch

congres, hetwelk tot regeling van het Romeinsche vraagstuk zou worden belegd, ofschoon er tot nog toe geen bepaald voorstel daartoe is gedaan.

» Het lijdt geenen twijfel, dat te Parijs het samenkomen van een congres levendig wordt gewenscht door eenige met hooge ambtsbetrekkingen bekleede personen en door anderen van nog hoogeren rang en nog meer invloed. Doch bij Engelands staatsmannen zal het voorstel waarschijnlijk niet veel bijval vinden. In den tijd toen Oostenrijk nog het geheele Italiaansche schiereiland beheerschte en toen Rome's ontruiming door de Fransche troepen onmiddellijk gevolgd zou zijn geworden door de komst aldaar van eenen Lichtenstein of Gyulai of eenigen anderen Oostenrijkschen veldheer, toen zouden wij de noodzakelijkheid van het houden van een congres hebben kunnen inzien.

» Doch thans, nu het Fransche en het Italiaansche gouvernement, indien beide ter goeder trouw zijn, in een etmaal de zaak in orde zouden kunnen brengen, is het in de daad een belagchelijk denkbeeld te dien einde een congres te willen beleggen. Wat zekerheid is er, dat, na eindeloos onderhandelen en wisselen van onderlinge verwijten, en nadat aan Zijne Heiligheid door den Keizer der Franschen en den Koning van Italie beiden waarborgen zullen zijn gegeven, niet weder juist dezelfde tegenbedenking, als nu geopperd wordt, met vrucht zal worden ingebragt, de bedenking namelijk dat voor 's Pausen persoonlijke veiligheid niet genoegzaam door den Keizer en den Koning zou worden gezorgd?

» Doch er zijn ook andere en nog gewigtiger gronden tegen het houden van een congres. Ofschoon in naam belegd wordende om de zaken van Rome te overwegen, zou het misschien zijne werkzaamheid tot het Oostersche vraagstuk willen uitstrekken. In het programma, waarmede het kabinet van den heer Rattazzi optrad, stond dat de Italianen, om in het bezit van Rome te komen, den weg over Venetie moesten nemen. Het programma van eene gansche school van Sardinische staatslieden en van Italiaansche staatkundigen in het algemeen bestaat in het denkbeeld, hetwelk voor twintig jaren door den Italiaanschen schrijver Caesar Balbo is ontwikkeld, om » door de provincien van het te sloopen Turksche rijk voor de Italianen den weg tot het bezit van Venetie te banen." "

» Verder is onder het Italiaansche volk het aandenken aan Venetie's voormalig overwigt in de Levant nooit geheel uitgewischt. De wijze, waarop de Italiaansche consuls in Turkije zich thans in politieke aangelegenheden mengen, getuigt geenszins van zucht bij hun gouvernement om de integriteit van het Turksche rijk te eerbiedigen; eer draagt zij blijken van geneigdheid om met Frankrijk en Rusland de hand te leenen tot het verwezenlijken van plannen van toekomstige veranderingen, welke uitdrukkelijke bepalingen van met Turkije gesloten verdragen even zeer als het belang van Europa's vrede tegen zich hebben.

» Er kan, wel is waar, gezegd worden, ja er is onbewimpeld gezegd, dat Italie het niet lang meer in zijne tegenwoordige gesteldheid zou kunnen uithouden; dat het met alle middelen, waarover het beschikken kan, Oostenrijk uit Venetie moet drijven; dat het, ten einde zulks te kunnen doen zonder gevaar van het reeds gewonnene weder te verliezen, zich dient te versterken door zulke bondgenootschappen, als zouden strekken om Oostenrijks vijandige gezindheid magteloos en onschadelijk te maken.

» Wij willen gaarne toegeven dat Italie in de Levant eigene belangen en eigene overleveringen heeft; en het kan zich volkomen geregtigd achten om in overeenstemming met die overleveringen pogingen tot verbetering zijner binnenlandsche gesteldheid te doen. Doch het zou door pogingen om den staat van zaken te verbeteren dien oneindig veel kunnen verergeren; en hiervoor wachte Italie zich.

» Over Venetie naar Rome te trekken zou eene moeijelijke krijgsoperatie zijn. Over Konstantinopel naar Venetie te trekken, al ware het ook in gezelschap van Rusland en Frankrijk, zou eene onderneming zijn vol politieke zoowel als militaire moeijelijkheden, welke men dient te overwegen alvorens den veldtogt aan te vangen."

— Volgens schrijven uit Parijs van eergisteren is aldaar stellig berigt ontvangen dat de Spanjaard Tristany, die sedert eenigen tijd aan het hoofd der Bourbonsch-gezinde partijgangers in de Napelsche gewesten stond, door de Fransche troepen op het Pauselijke grondgebied gevat en in hechtenis gesteld is.

ENGELAND.

In de zitting van het Hoogerhuis van jl. Maandag werd eene interpellatie betrekkelijk de erkenning der Confoederatie gedaan. Lord Russell antwoordde dat het met deze zaak, zoo veel Engeland betrof, nog even eens gesteld was als eenige maanden geleden; dat daaromtrent ook geenerlei voorstel van andere mogendheden was ontvangen; dat eene poging tot bemiddeling, indien daartoe te eeniger tijd wierd besloten, door al de mogendheden van Europa gezamenlijk zou dienen te worden gedaan; dat Engeland daaromtrent met Frankrijk overeenstemde en ook op instemming van Rusland en de andere mogendheden meende te kunnen rekenen.

Verder deelde lord Russell mede, dat Engelands gezant te Konstantinopel de Porte had opmerkzaam gemaakt op de vervolgingen welke eenige Christenen in Klein-Azie in den laatsten tijd van de Mohammedanen hadden ondergaan, en dat de Porte beloofd had maatregelen daartegen te zullen nemen.

— Eenigen tijd geleden heeft de regering van Britsch Indie hare aanspraak op het bezit der Kuryan-Muryan-eilanden (eene in den Indischen Oceaan op Arabie's zuidoostkust gelegen eilandengroep) doen gelden en dezelve formeel in bezit genomen. Thans meldt de Londensche *Times*, dat een handelshuis te Liverpool vergunning van het Engelsche gouvernement heeft bekomen, om in de eerstvolgende drie jaren twintig duizend ton guane of vogelmest van die eilanden aan te voeren tegen betaling eener recognitie van drie shilling per ton voor de schatkist.

SPANJE.

Het officiele dagblad van het Spaansche gouvernement behelst in zijn jongst ontvangen nommer een besluit van de Koningin, verklarende dat de diplomatieke zending, waarmede de generaal Prim ten vorigen jare naar Mexico werd gezonden, door hem met uitstekende trouw, ijver en beleid vervuld en thans afgeloopen is. Uit deze openlijke goedkeuring wordt opgemaakt dat, hoe zeer het Madridsche kabinet ook wenscht met dat van Parijs in goede verstandhouding te blijven, aan de expeditie in Mexico niet weder door Spanje zal worden deel genomen.

Het Spaansche hof bleef, volgens de jongste berigten, tegen het erkennen van het koningrijk Italie gestemd. De daartegen bestaande bedenkingen van godsdienstigen en anderen aard hadden nog meer gewigt bekomen door de naauwe aansluiting van Portugal aan het koningrijk Italie en aan de Sardinische staatkunde. Er werd verzekerd dat Koning Victor Emanuel in zijn antwoord op de gelukwenschen der Kamers bij de verloving zijner dochter (welk antwoord te Turyn niet woordelijk is openbaar gemaakt) zich in dezer voege heeft uitgelaten:

» Ik hoop dat mijn schoonzoon voor de vrijheden van het Iberische schiereiland doen zal wat ik het geluk heb gehad voor Italie's vrijheden te kunnen doen."

Er werd dan ook verzekerd, dat zelfs het geschil omtrent het bezit van de archiven der voormalige Napelsche consulaten (welke bij den val van Koning Frans II door de consuls van Spanje in bewaring zijn genomen) niet tot vereffening kon worden gebragt, en dat hetzelve eerlang welligt eene ernstige wending zou nemen.

Verder melden de berigten uit Madrid van den 1sten dezer, dat onder het publiek aldaar de ingenomenheid tegen het Fransche gouvernement weder vergroot was door het gerucht, dat aan Spanje voor zijne medewerking met de Fransche troepen in Cochinchina bij het onlangs door den Franschen gezagvoerder gesloten vredesverdrag enkel eene som gelds van betrekkelijk gering bedrag toegedacht was.

VEREENIGDE STATEN.

Uit de omstandige berigten omtrent de laatste zittingen, welke het Congres der Unie gehouden heeft alvorens tot den winter uiteen te gaan, verneemt men dat het aan den President onbeperkte volmagt heeft gegeven om den opstand te bestrijden, en in den geest der door het Congres gemaakte bepalingen alles te doen wat hij tot behoud der Unie noodig zou achten.

Bepaaldelijk is de President gemagtigd om de verpligting tot de krijgsdienst in te voeren en het leger door conscriptie aan te vullen, indien de aanwerving van vrijwilligers geen toereikend aantal soldaten opleverde.

— Blijkens de berigten uit New York van 24 Julij was het publiek er in eene neêrslagtige stemming, en baarde de loop van de zaken der Unie er meer bezorgdheid dan sedert het begin van den oorlog nog was waargenomen.

Uit stukken van officieel karakter was bekend geworden dat de sterkte van het leger van den generaal Mac Clellan met 70,000 man verminderd was, daar er 40,000 man gesneuveld, aan ziekten bezweken of krijgsgevangen gemaakt, en 30,000 anderen door wonden of ziekten buiten gevecht gesteld waren. Die generaal zou dan ook denkelijk nog wel vier of vijf weken buiten staat zijn om iets tegen Richmond te ondernemen, al scheen hij ook veilig voor aanvallen te zijn.

Het was aan de Noordelijken nog niet gelukt zich meester te maken van de stad Vicksburg aan den Missisippi, wier bezit vereischt werd om den geheelen loop van dien stroom weder in de magt der Unie te brengen. Alle middelen waren daartoe aangewend; maar deze krachtsinspanning scheen geheel vruchteloos te zullen zijn, daar de scheepsmagt der Unie door de daling van den waterstand, welke met het heete jaargetijde gepaard gaat, genoodzaakt was geworden, de rivier naar den kant van New Orleans af te zakken. Het beleg van Vicksburg was alzoo in de daad opgeheven.

De President Lincoln had vele klagten en aanmerkingen over de handelingen van den minister van oorlog alsmede over die van den generaal Mac Clellan ontvangen, waaruit bleek dat zij niet meer het vertrouwen van het publiek bezaten, hoewel hij zelf beider diensten hoog waardeerde; buitendien bestond tusschen die beiden hooggaande oneenigheid.

Uit dien hoofde had de President, in plaats van beiden of eenen van beiden te ontslaan, eenen opperbevelhebber over de geheele landmagt der Unie benoemd en deze hooge betrekking opgedragen aan den generaal Halleck, die tot nog toe het opperbevel over de legermagt in het westen der Unie heeft gevoerd en aldaar, zoo al geene groote wapenfeiten verrigt, dan toch geene bepaalde nederlagen ondergaan heeft. Zijne benoeming vond dan ook bijval bij het publiek.

Goud deed den 24sten Julij te New York zeventien per cent opgeld. Het baargeld, en zelfs de pasmunt waren schier geheel buiten omloop geraakt; postzegels van onderscheiden bedrag werden algemeen als pasmunt gebezigd. Ten gevolge der depreciatie van het meest algemeene ruilmiddel, de eedgenootschappelijke muntbiljetten, was de prijs van vele artikelen van dagelijksch gebruik gerezen.

— Daar buitenlanders door overheden van de Unie hier en daar, en bepaaldelijk te New Orleans door den generaal Butler, willekeurig en hard waren bejegend, heeft de President Lincoln verordeningen gemaakt om hen te beveiligen.

Ten eerste heeft hij aan de militaire overheden verboden buitenlanders te dwingen om bij eede getrouwheid en gehoorzaamheid aan de Unie te beloven. Ten tweede heeft hij bepaald dat, zoo dikwerf de militaire overheid eenen buitenlander in hechtenis deed nemen en noodig achtte hem van de persoonlijke vrijheid te berooven, daarvan dadelijk berigt, met volledige opgave van de redenen, aan het gouvernement te Washington zou moeten worden gezonden, opdat hetzelve den genomen maatregel zou kunnen bekrachtigen of intrekken.

— Volgens een berigt van een van de groote dagbladen van New York heeft de heer Davis, de President der Confoederatie, in de eerste helft der maand Julij eenen vertrouwden persoon naar Europa gezonden met depêches voor het Engelsche en voor het Fransche gouvernement, waarin op onverwijlde erkenning der Confoederatie als een onafhankelijk gemeenebest werd aangedrongen.

Tot ondersteuning van dit aanzoek zou gewezen zijn op de snelle uitputting van de hulpbronnen des Noordens; op den loop der krijgsbedrijven, welke sedert eenigen tijd eene onafgebroken reeks van schitterende overwinningen der Confoederatie was; en eindelijk op vele omstandigheden waaruit ook weder in den laatsten tijd was gebleken dat het de eenparige en volhardende wil van de bevolking der afgescheiden staten was, een afzonderlijk gemeenebest uit te maken.

Uit dit een en ander zou door den heer Davis de gevolgtrekking afgeleid zijn, dat de afgescheiden staten al de vereischten voor een onafhankelijk, duurzaam en bloeijend volksbestaan bezaten in hoogere mate, dan andere staten, welke door Engeland en Frankrijk waren erkend geworden.

— Het heeft sedert het begin van den burgeroorlog in de Vereenigde Staten bevreemding gebaard, dat de slavenbevolking der afgescheiden Staten aan hare meesters gehoorzaam bleef.

Volgens een bij de Londensche *Times* ontvangen schrijven uit New York van 18 Julij betoont die bevolking zich nog steeds gedwee, ja verknocht aan hare meesters; en blijft zij zonder dwang voor hen werkzaam.

TELEGRAPHISCHE BERIGTEN.

NEW YORK, 26 Julij. (R. A.) De leden der municipaliteit van Baltimore, die voor de afscheiding zijn, hebben hun ontslag genomen.

In een officieel rapport omtrent de laatste gevechten bij Richmond wordt het verlies der bondstroepen op 16,000 man geschat.

NEW YORK, 28 Julij, over Kaap Race. (R. A.) Volgens geruchten zouden 60,000 man geconfoedereerden onder bevel van den generaal Jackson aan de Jamesrivier bijeengetrokken zijn. Zij zouden nog meer versterkt worden en schenen eenen aanval op Suffolk te beoogen.

PARIJS, 5 Augustus. Volgens berigt uit Toulon zullen aldaar op morgen 1200 man, die van Lyon komen, ingescheept worden, zoo men meende met bestemming naar Civita Vecchia.

MARSEILLE, 5 Augustus. Brieven uit Rome melden dat de stoomboot *Castor* op eene Italiaansche stoomboot jagt gemaakt heeft, die naar Livorno stevende en aan boord waarvan zich gewapende lieden schenen te bevinden.

TURIJN, 5 Augustus. Men berigt uit Napels dat men den kolonel Nullo en 24 vrijwilligers, die zich met hem bevonden, belet heeft aldaar aan wal te stappen. Te Palermo was eene stoomboot met 100 vrijwilligers aangekomen, tegen wier landing men zich insgelijks verzet had.

Gisteren zijn acht bataillons en eene batterij artillerie van Palermo naar Corleone vertrokken.

Te Brescia en te Florence hebben demonstratien plaats gehad, waarbij het volk de kreten aanhief: Leve Victor Emanuel! Rome of de dood!

Volgens berigt uit Rome was een moordslag in de bureaux van den *Osservatore Romano* geworpen; door de ontploffing was echter niemand gekwetst.

TURIJN, 6 Augustus. Volgens berigten uit Napels had de generaal Cugia den Hertog Delaverdura en den afgevaardigde Laloggia uit Palermo naar Garibaldi gezonden om hem de proclamatie des Konings over te brengen. Garibaldi had hen in het midden zijner aanhangers ontvangen en in weerwil van hun dringend verzoek geweigerd eenige mededeeling aan te nemen. Men verzekert dat hij naar binnen 's lands getrokken is; hij wordt door de troepen vervolgd.

Aan de Romeinsche grenzen heeft een Italiaansch bataillon eene roovende bende ontmoet, die door Pauselijke zouaven ondersteund werd. Na ze geslagen te hebben heeft het bataillon de roovers tot op Pauselijk gebied vervolgd en aldaar post gevat.

Berigten uit Palermo van heden melden dat Garibaldi zich voortdurend in de omstreken van Corleone bevindt, en dat de troepen de positien bezet hebben welke men meende dat Garibaldi had willen innemen. De geest der troepen is uitmuntend. Men vleit zich nog altijd dat de zaak geregeld zal kunnen worden zonder dat men geweld behoeft te gebruiken.

CATTARO, 5 Augustus. Uit Cettinje wordt van gisteren gemeld dat 50,000 Turken, die den 2den dezer de verschansingen der Montenegrijnen bij Kokoti hebben aangetast, door Mirko zijn teruggeslagen.

BINNENLANDSCHE BERIGTEN.

In het kiesdistrict Almelo is, bij de op gisteren plaats gehad hebbende herstemming, als lid van de Tweede Kamer der Staten-Generaal verkozen de heer mr. H. van Loghem, met 605 van de 1193 geldig uitgebragte stemmen.

Gisteren is van regeringswege, ten behoeve der kamers van koophandel en fabrieken, vermeld bij § 2 der circulaire in de *Staats-courant* van 29 Junij 1852, verzonden een verslag van den staat en de uitkomsten der Britsche zeevisscherijen gedurende 1861.

Het bijvoegsel tot deze courant behelst het verslag van het verhandelde in de heden gehouden zitting van de Eerste Kamer der Staten-Generaal.

Uittreksel uit een berigt van Zr. Ms. consul-generaal te WISMAR, *van 28 Julij jl.*

In de havens van het Groothertogdom Mecklenburg-Schwerin zijn gedurende de eerste zes maanden van dit jaar aangekomen 19 Nederlandsche schepen, waarvan 8 uit Nederland en 18 uit vreemde havens, benevens 1 vreemd schip uit Nederland. Van daar zijn in dat tijdvak vertrokken 18 Nederlandsche schepen naar vreemde havens en 5 vreemde schepen naar Nederland.

Daar de oogst door de koude weêrsgesteldheid der laatste weken vertraagd is geworden, zoo kan omtrent den uitslag daarvan nog geene bepaalde opgave gedaan worden.

In het Mecklenburgsche, gelijk in Pommeren en Holstein, is het hooi, hetwelk aanvankelijk zeer veel beloofde, grootendeels door de regens bedorven; de ingeoogste hoeveelheid is slechts gering en de qualiteit slecht, zoodat men, indien de tweede snede niet in het ontbrekende mogt voorzien, ter voedering van het vee niet genoeg hebben en tot graan de toevlugt zal moeten nemen.

De oogst van raap- en koolzaad is in de schuren gebragt, en wat de opbrengst betreft goed uitgevallen; het meeste zaad is echter vochtig binnengebragt en zal vóór den herfst niet zonder gevaar verscheept kunnen worden.

De rogge ligt grootendeels gemaaid op het veld en is gedeeltelijk reeds binnen. Zij is klein van korrel, maar de opbrengst overtreft de verwachting.

Omtrent de tarwe loopen de berigten uiteen; op sommige plaatsen heeft het koude en natte weder veel schade veroorzaakt; op andere ziet men zeer welig staande velden. Als de oogst, die in de volgende week begint, door het weder begunstigd wordt, verwacht men nog eene middelmatige opbrengst van redelijke qualiteit.

Gerst en erwten beloven een goeden en haver een rijken oogst.

Over de aardappelen hoort men tot nog toe niet klagen.

De graanprijzen zijn voor het oogenblik nagenoeg nominaal, en te schatten op f 320 voor tarwe, f 253 voor rogge, f 190 voor gerst, en f 240 voor witte erwten per Holl. last vrij in zee. Voor raapzaad wordt f 416 à f 422 per last besteed.

WATERHOOGTE IN DE HOOFDRIVIEREN.

Augustus.	Rivieren.	Waarneming-punten.	Rivierhoogte: boven of beneden Amst. peil.	Rivierhoogte: boven of beneden de nul der oude schaal.	Tijdstip.	In 24 uren: gewassen.	In 24 uren: gevallen.
6	BOVEN-RHIJN	*Keulen*,	+ 38.23	+ 2.38	8 ure	"	0.07
5	WAAL	*Nijmegen*,	+ 8.59	+ 2.57	8 "	"	0.06
5	NEDER-RHIJN	*Arnhem*,	+ 8.61	+ 1.70	8 "	"	0.08
5	GELDERSCHE IJSSEL	*Westervoort*,	+ 9.07	+ 1.70	8 "	"	0.07
6	BOVEN-MAAS	*Maastricht*, (brug)	+ 42.65	+ 0.45	8 "	"	0.05
6	BOVEN-MAAS	*Maastricht*, (hoofdsluis)	+ 41.92	"	8 "	—	0.08
5	BOVEN-MAAS	*Grave*,	+ 5.86	+ 1.01	8 "	"	0.09
5	NIEUWE MAAS	*Brielle* H. W.	+ 0.69	"	9 u. 45 m.	0.01	"
5	NIEUWE MAAS	*Brielle* L. W.	— 0.73	"	6 u. 0 m.	"	0.18

ADVERTENTIEN.

MINISTERIE VAN BINNENLANDSCHE ZAKEN.

*** De Audientie van den Minister van Binnenlandsche Zaken zal op Zaturdag, den 9den Augustus aanstaande, niet plaats hebben.

MINISTERIE VAN FINANTIEN.

*** Op aanstaanden Donderdag, den 7den Augustus 1862, zal de gewone Audientie van den Minister van Finantien niet plaats hebben.

MINISTERIE VAN BINNENLANDSCHE ZAKEN.

Provincie *Noordholland.*

De Minister van Binnenlandsche Zaken verwittigt de gegadigden, dat de Besteding van het tweede perceel wegens het uitvoeren van eenige voorzieningen aan de boorden en het verdiepen van een gedeelte van het Noordhollandsch kanaal, benevens eenige timmerwerken c. a. in vijf perceelen, wordt afgekeurd.

Eene Herbesteding van dat perceel is bepaald op Donderdag den 14den Augustus 1862, des namiddags ten $2^1/_2$ ure, aan het locaal van het Provinciaal bestuur te Haarlem.

Deze Herbesteding geschiedt bij enkele inschrijving, zoo als bepaald is bij artikel 9 van het Bestek n°. 78, goedgekeurd den 12den Junij 1862.

's Gravenhage, 1 Augustus 1862.

Namens den Minister,
De Secretaris-Generaal,
J. SCHRÖDER.

MINISTERIE VAN OORLOG.

*** De Minister van Oorlog zal op Donderdag den 21sten Augustus 1862, aan den minst-inschrijvende, in het openbaar Aanbesteden de leverantie van *honderd pond Sulphas Chinicus basicus*, ten dienste van 's Rijks magazijn van geneesmiddelen te 's Gravenhage, volgens monster en voorwaarden, bij die inrigting voorhanden.

De inschrijving moet geschieden bij besloten, op gezegeld papier geschreven biljetten, de opgaaf bevattende van den prijs, in cijfers en letters voluit gesteld, bij guldens of cents, waarvoor de gegadigden aanbieden den *Sulphas Chinicus Basicus* per *Nederlandsch pond* te leveren.

Aan den voet der biljetten zullen moeten worden vermeld de naam, voornamen, woonplaats en het beroep van den inschrijver en van ieder zijner borgen.

De biljetten, die ten opschrift moeten hebben:

Aan het Ministerie van Oorlog (leverantie van Sulphas Chinicus basicus),

zullen door den inschrijver en zijne borgen eigenhandig onderteekend, en uiterlijk des namiddags ten 1 ure van den dag der Aanbesteding bij genoemd Ministerie ingekomen moeten zijn.

Wanneer twee of meer gegadigden tegen gelijken prijs mogten hebben ingeschreven, zal het lot beslissen aan wien de leverantie zal worden gegund.

Alle biljetten, welke niet in den verlangden vorm ingerigt of op ongezegeld papier geschreven zijn, zoomede die welke eenige bijzondere conditien bevatten, niet in het bestek van aanneming voorkomende, zullen buiten aanmerking worden gehouden.

De gegadigde, aan wien de leverantie wordt gegund (en die gehouden is tot aan de finale toewijzing zijne inschrijving gestand te doen) zal, binnen veertien dagen na de kennisgeving deswege, aan den Minister van Oorlog moeten inzenden geregistreerde, door de betrokken gemeentebesturen af te geven certificaten nopens de gegoedheid, zoo van hem aannemer, als van ieder zijner borgen, tot het behoorlijk volbrengen der aanneming; zullende bij gebreke van dien over de leverantie op nieuw worden beschikt.

's Hage, den 23sten Julij 1862.

J. W. BLANKEN.

Staatsspoorwegen.

AANBESTEDING.

Op Donderdag, den 28sten Augustus 1862, des middags ten 12 ure, zal, onder nadere goedkeuring van den Minister van Binnenlandsche Zaken, door de Commissie voor de Staatsspoorwegen, in een der localen van het Ministerie van Binnenlandsche Zaken te 's Gravenhage, worden Aanbesteed:

het maken van de Aardebaan, de Kunstwerken, de Ballasting, het leggen van de Spoorbaan en eenige verdere werken voor den spoorweg van Arnhem tot Zutphen, tot nabij de onder handen zijnde Spoorwegwerken tusschen Brummen en Zutphen.

De Besteding geschiedt bij inschrijving en opbod, volgens art. 36 van het Bestek.

Het Bestek ligt, van den 14den Augustus 1862, ter lezing aan het locaal van het Ministerie van Binnenlandsche Zaken, aan het locaal der Ingenieurs in algemeene dienst bij de Staatsspoorwegen, in de Raamstraat, n°. 32, te 's Gravenhage, aan de localen van de Provinciale Besturen, in de voornaamste logementen en koffijhuizen en op de plaatsen waar gewoonlijk dergelijke Bestekken ter lezing gelegd worden.

Inlichtingen worden gegeven door de Ingenieurs in algemeene dienst bij de Staatsspoorwegen te 's Gravenhage en door den Eerstaanwezenden Ingenieur Beuvens te Arnhem.

De aanwijzing op het terrein zal geschieden des Dingsdags den 19den Augustus 1862, des morgens ten 9 ure te Arnhem aanvangende, en des Woensdags den 20sten Augustus 1862, des morgens ten 9 ure te Zutphen aanvangende.

's Gravenhage, den 18den Julij 1862.

De Commissie voornoemd,
VAN MEURS, *Voorzitter,*
G. J. G. KLERCK, *Secretaris.*

REGISTRATIE EN LOTERIJEN.

Bij de *Derde* trekking der *Vijfde* Klasse van de 248ste *Staats-Loterij*, op Woensdag den 6den Augustus 1862, zijn prijzen van duizend gulden of daarboven te beurt gevallen aan de navolgende nommers:

N°. 10288 een prijs van 1000 gulden.
» 3897 » » » 1000 »

De Directeur der Staats-Loterij,
J. H. FRIESWIJK.

OPENBARE AANBESTEDING.

De Luitenant-Kolonel, Directeur der Artillerie- Stapel- en Constructie-Magazijnen te Delft, zal, onder nadere goedkeuring, op den 19den Augustus 1862, des middags ten 12 ure, op het Bureau zijner Directie, in de Houttuinen, in het openbaar, aan den minstinschrijvende Aanbesteden de levering van:

18937,5 pond Geraffineerd Salpeter in Brooden, ten behoeve der overzeesche bezittingen.

De Voorwaarden der Aanbesteding zullen van heden af ter lezing liggen op het Bureau des Aanbesteders, op de Bureaux van de Heeren Commissarissen des Konings in de Provinciën, alsmede van den Heer Kommanderenden Officier der Artillerie te Maastricht, en in het Café des Pays-Bas, bij den heer Möllenbeek, Botermarkt te Amsterdam.

Delft, den 29sten Julij 1862.

De Luitenant-Kolonel voornoemd,
VON PFAFFENRATH.

OPENBARE AANBESTEDING.

De Eerstaanwezende Ingenieur te Hellevoetsluis zal, onder nadere goedkeuring van den Minister van Oorlog, in het openbaar op nieuw aanbesteden:

het herstellen van den Oostbeer te Hellevoetsluis.

Deze aanbesteding zal geschieden den 9den Augustus 1862, des morgens ten 10 ure, in het Logement van de Wed. Kruyskamp, te Hellevoetsluis, alwaar van den 5den Augustus 1862 het bestek zal liggen.

Gedrukte bestekken kunnen van den 5den Augustus 1862 voorwaardelijk verkregen worden bij den Boekhandelaar H. G. van Steeden, te Hellevoetsluis.

Inlichtingen kunnen worden verkregen bij den Eerstaanwezenden Ingenieur te Hellevoetsluis.

*** De Hoofdcommissie tot de Zaken der Israëliten brengt ter kennisse van de Israëlitische Kerk- en Schoolbesturen in het Rijk, dat door de Rabbinale Commissie van Examinatoren en de Algemeene Commissie van Examinatoren voor Israëlitische godsdienstonderwijzers enz. in dit jaar zijn toegelaten:

a. tot Rabbinaal-adspirant (*Moré*):
Jb. Mendes Chumaceiro jr., te Amsterdam; en
Jb. Lopes Cardoso jr., te Amsterdam;

b. tot leeraar van den tweeden rang (*Magid Misné*):
E. van Gelder;
J. Wynkoop;
J. van M. Vaz Dias, allen te Amsterdam;

c. tot oefenaar (*Baal darsan*):
E. Kleerkooper, te Amsterdam;
W. S. Hildesheim, te Gouda;

d. tot godsdienstonderwijzer van den laagsten rang:
H. L. Italie, te Hardenberg;
W. H. Schrijver te Sleen;
S. L. Mathijsse, te Amsterdam;
E. L. Kwitser, id.
B. de Haas, id.
B. J. Roje, id.
L. Hoofien, id.
L. van Kleef, id.
M. L. Polak, id.

's Gravenhage, 6 Augustus 1862.

Voor de Hoofdcommissie voornd.
Hare Gecommitteerden,
A. DE PINTO, *Vice-president.*
A. B. WOLFF, *Secretaris.*

GEMEENTE MAASTRICHT.

Onteigening ten algemeenen nutte.

De Burgemeester van Maastricht,

Gezien de resolutie van Heeren Gedeputeerde Staten dd. 1 Augustus 1862, lit. 4842, EE¹;

Gelet op de wet van den 21sten Junij te voren (*Staatsblad* n°. 71), waarbij is verklaard, dat het algemeen nut de onteigening vordert, ten name van de gemeente Maastricht, der eigendommen, noodig tot de verbreeding van de Pompenstraat te Maastricht tusschen de Grachtstraat en de Raamstraat aldaar,

Brengt bij deze ter kennis van de ingezetenen, dat de commissie, benoemd en bijgestaan ingevolge art. 10 der wet van 28 Augustus 1851 (*Staatsblad* n°. 125), ten einde de bezwaren der belanghebbenden tegen het plan der bovengemelde verbreeding der Pompenstraat aan te hooren, zal bijeenkomen ten Raadhuize te dezer stede (Maastricht), op Maandag den 25sten Augustus aanstaande, des voormiddags van tien tot twaalf ure.

De belanghebbenden worden mitsdien opgeroepen, om hunne bezwaren bij die Commissie in te dienen.

Dienende deze voorts tot kennisgeving, dat het uitgewerkte plan of de zakelijke beschrijving des werks, met situatiekaart, grondteekening en verdere bijlagen, van den 9den Augustus aanstaande ter Secretarie van de gemeente Maastricht ter inzage van een ieder zal nederliggen.

Aldus vastgesteld en afgekondigd te Maastricht, den 4den Augustus 1862.

De Burgemeester voornoemd,
PIJLS.

GEREGTELIJKE AANKONDIGINGEN.

*** Bij Acte, den 30sten Julij 1862 voor den Notaris *Josephus Antonius Hubertus Borret* te Utrecht verleden, heeft de Heer *Johannes Arnoldus van der Veer*, Fabrikant, wonende te Zeist, zijn aandeel of ⁶/₁₂ gedeelten in de Vennootschap, door hem in der tijd met de Heeren *Jan van Klooster*, *Philippus van Klooster* en *Cornelis Nicolaas van der Veer*, onder de Firma van *Gebroeders van der Veer en Gebroeders van Klooster*, tot het oprigten en uitoefenen van eene Zeepziederij en Zeepmakerij en het drijven van Handel in Groene en Witte Zeep, Savonetballen en Waspitten, aangegaan ingevolge contract onder de hand geteekend te Zeist, den 30sten Julij 1848, overgedragen aan den Heer *Johannes van Klooster*, Koetsier, wonende te 's Gravenhage; bij welke Acte voornoemde Heer *Johannes Arnoldus van der Veer* heeft toegestemd, dat, niettegenstaande deze overdragt, de Firma der Vennootschap » *Gebroeders van der Veer en Gebroeders van Klooster* " onveranderd blijve.

*** De bekende en onbekende Schuldeischers in den onder het voorregt van Boedelbeschrijving aanvaarde Nalatenschap van wijlen Mejuffrouw *Anna Maria Summink*, Weduwe den Heer *Hermanus Muller*, laatst gewoond hebbende te Amsterdam op den Haarlemmerdijk bij de Brouwersstraat, worden bij deze Opgeroepen om ten Kantore van de Notarissen *van Zijp*, op den Singel over de Appelmarkt, te Amsterdam, tot 20 Augustus e. k. inzage te nemen der Rekening en Verantwoording van gedachten Boedel, na welken tijd, indien er geen verzet plaats heeft, tot de betaling zal worden overgegaan.

*** Ter voldoening aan Art. 1082 Burgerlijk Wetboek, worden de Schuldeischers van de onder het voorregt van Boedelbeschrijving aanvaarde Boedel en Nalatenschap van wijlen *D. Wilhelmus*, Schoenmaker en Koopman in Leder, te Woerden overleden, opgeroepen tot het aanhooren der Rekening en Verantwoording, welke zal plaats hebben te Utrecht, op Maandag den 11den Augustus 1862, des voormiddags ten elf ure, ten huize van den ondergeteekende, wonende aldaar aan de Ganzenmarkt, G, n°. 1*a*.

Mr. B. J. H. VAN BLARICUM, *Advocaat.*

*** De onbekende Schuldeischers in de onder het voorregt van Boedelbeschrijving aanvaarde Nalatenschap van *Gerrit Lurks*, in leven Balastschipper, gewoond hebbende te Purmerende en aldaar den 28sten November 1861 Overleden, worden ingevolge Art. 1082 Burgerlijk Wetboek opgeroepen om de Rekening en Verantwoording na te zien, welke van 16 tot 19 Augustus 1862, van 10 tot 2 ure, ter visie ligt ten Kantore van den Notaris *J. C. van der Wolff Courrech*, te Purmerende, en, bijaldien er geen verzet plaats heeft, hunne vorderingen, voor zooverre het bedrag der Nalatenschap toereikende is, te ontvangen.

TELEGRAPHISCHE BEURSBERIGTEN.

WOENSDAG 6 Augustus 1862.

Amsterdam. — Slotkoersen.

	pCt.			pCt.	
NEDERL., Werk. Schuld.	$2^1/_2$	$64^1/_8$	PRUISSEN, Leening 1859.	5	$105^1/_8$
Dito dito	3	$76^9/_{16}$	OOSTENRIJK, Obl. Met.	5	$52^{11}/_{16}$
Dito dito	4	$99^{13}/_{16}$	Dito dito	$2^1/_2$	27
O.-I. Leening	4	$99^1/_4$	Dito dito zilveren.	5	$74^7/_8$
Amort. Syndicaat	$3^1/_2$	—	Dito dito nationalen	5	61
Handelmaats.	$4^1/_2$	—	Weener Bank-actien.	—	741
SPANJE, Obligatien	2	$44^1/_2$	Dito aandeelen 1854.	4	216
Dito binnenlandsche.	3	$48^1/_2$	Dito dito 1860	5	430
Amort. Schuld.	—	$18^7/_8$	Dito dito 1858	—	—
Bew. coupons	—	$9^1/_4$	VENEZUELA, Obligatien.	3	$26^1/_4$
PORTUGAL, Oblig. 1853.	3	$45^{11}/_{16}$	Dito	$1^1/_2$	[illegible]
Dito 1856/59	3	45	GRENADA, Dito	$4^1/_4$	—
Dito nieuwe	—	$44^1/_2$	Dito	1	$5^1/_2$
RUSLAND, bij Hope 1798.	5	$101^1/_2$	Dito nieuwe	—	—
Dito 1828/29	5	—	MEXICO, Dito	3	$27^7/_8$
Dito Stieglitz 5de serie	5	81	EQUADOR, Dito	1	[illegible]
Dito dito 6de serie	5	$89^{11}/_{16}$	ILLINOIS, Dito	7	[illegible]
bij Hope 1840	4	$74^1/_4$	LOUISIANA	—	—
Dito 1860	$4^1/_2$	$86^1/_8$	GRIEKENL., Dito 1824/25	5	[illegible]
Spoorweg aandeelen.	—	$191^1/_2$			

Londen, Consols.	$93^1/_8$	Antwerpen, $4^1/_2$ pct. Belgie	[illegible]
Mexico	—	Oostenrijk Cred. actien.	[illegible]
Parijs, Fr. rente	—	5 pct. Metalliek	[illegible]
Spanje	—	5 » Nationalen	[illegible]
Weenen, Metalliek	71.50	3 » Binnenl. Spanje	[illegible]
Dito nationalen	82.90	2 » Spanje	[illegible]
Wissel Londen.	127.10	Credit Mobilier.	[illegible]

BINNENLANDSCHE BERIGTEN.

De Eerste Kamer der Staten-Generaal heeft in hare zitting van heden behandeld de wets-ontwerpen, waarvan de beraadslaging was aan de orde gesteld:

I. Het wets-ontwerp tot opheffing der slavernij in de kolonie Suriname.

De heer Hartsen voerde daarover het eerst het woord. Hij besprak de wijze van uitvoering van de wet op de emancipatie, in verband met de groote opoffering die dit onderwerp aan den Staat zoude kosten. Hij deed uitkomen hoe belangrijk de kolonie Suriname was, en welke voordeelen van dat land, zich onderscheidende door zijne ligging en vruchtbaarheid, te trekken waren, mits daarvoor gepaste maatregelen genomen wierden in verband met de onderhavige aangelegenheid. Zoodanige maatregelen waren zijns inziens opgenomen geworden in het wets-ontwerp, gelijk dit aanvankelijk bij de Vertegenwoordiging was ingediend: het droeg de blijken van de zaakkennis waarmede het was opgesteld, en strekte om te zamen genomen alles te doen wat leiden kon om het groote doel dat men beoogde te bereiken. Dat wets-ontwerp ondertusschen was bij de Tweede Kamer niet onveranderd aangenomen, maar daarin waren belangrijke veranderingen gebragt, en zelfs beginselen gewijzigd, in strijd met het gevoelen der gewisselde schrifturen, waarin van regeringswege was aangetoond dat de afschaffing der slavernij alleen op de eenmaal door haar aangegeven gronden kon worden in werking gebragt. Zoo wees hij onder andere op de verandering gebragt in het begrip van schadeloosstelling aan de eigenaren te verleenen, in de verkorting van het staatstoezigt en in het immigratiestelsel. In dit alles, maar voornamelijk in het laatste, waren belangrijke wijzigingen gekomen, waarin de Regering had berust, die nu teruggekomen scheen te zijn van het denkbeeld, dat slechts met behoud der eenmaal door haar voorgedragen beginselen de emancipatie met vrucht zou kunnen worden ingevoerd; of over de bezwaren was heengestapt, ten einde aan de zaak een einde te maken; hetgeen hij echter niet wel denkbaar achtte. Dat alles zaâm genomen bragt hem in den moeijelijken toestand om òf zijne stem te moeten geven aan eene wet die de Regering zelve eigenlijk bestreed, òf iets te moeten verwerpen dat hij gaarne zou hebben aangenomen. Ten einde zijn gedrag te dezen opzigte te regelen, achtte hij het voor zich noodig nader ingelicht te worden door den Minister van Kolonien omtrent de wijze waarop de wet door hem zou worden uitgevoerd; over zijne inzigten nopens de mogelijkheid der uitvoering, niettegenstaande de omwerking die sommige deelen hadden ondergaan; welke maatregelen genomen zouden worden ter bevordering eener vrije kolonisatie; en in welken zin de tariven van werkloonen zouden worden vastgesteld. Hij hoopte omtrent een en ander dat licht te zullen ontvangen, dat hem de vrijheid zou geven voor de wet te stemmen.

De heer Boreel van Hogelanden zeide voornemens te zijn voor het wets-ontwerp te stemmen, en aldus mede te werken om aan den ongunstigen toestand van Suriname een einde te maken, en de smet van Nederland weg te nemen, dat tot nu toe de slavernij in de kolonien had gedoogd, niettegenstaande andere mogendheden tot emancipatie der slaven in hare bezittingen reeds voor lang waren overgegaan. Dringend noodzakelijk was het alzoo zijns inziens tot de opheffing over te gaan, en hij achtte het pligtmatig de pogingen der Regering te ondersteunen, zoo deze niet met regt, billijkheid en staatsbelang streden. En nu moest hij bekennen dat regt en billijkheid noch jegens eigenaren, noch jegens vrijgemaakten verkort werden. De nu voorgedragen tegemoetkoming aan de eigenaren toch achtte hij billijk en voldoende, als men lette vooral op den prijs in den laatsten tijd voor slaven besteed, op het verminderen dier personen door versterf, en op het précaire van dat bezit, terwijl voordeelen van belangrijken aard aan de vrijverklaarden verzekerd werden. De geldelijke opoffering eindelijk voor den Staat moest men, in aanmerking genomen het regt en de billijkheid en de eer van Nederland, niet te hoog rekenen. Moeijelijk was de beantwoording der vraag, of de opheffing der slavernij tot nadeel van de kolonie, tot het behoud daarvan, of wel tot achteruitgang zou strekken. Wat daarvan ook zijn mogt, zoo geloofde hij aan den anderen kant, dat van het behoud der slavernij ook nadeelige gevolgen te wachten zouden wezen. Bij de opheffing zou men vele moeijelijkheden daarvan kunnen voorkomen, en de wet gaf daartoe de gelegenheid, vooral door het staatstoezigt, waaronder de vrijverklaarden gedurende een aantal jaren geplaatst zouden worden, en door de emancipatie op de wijze als nu was voorgedragen, wenschende hij te vernemen, welke maatregelen men zou nemen tot bevordering van dit laatste punt.

De heer Michiels van Kessenich zeide niet te kunnen deelen in het gevoelen van hen, die de voorgestelde maatregelen zoo doelmatig achtten. Vooral kon hij dit niet doen, als hij de zaak beschouwde in verband met de belangen van Nederland. Vele millioenen zouden nu worden uitgegeven, zonder dat Nederland daarvan voordeel zoude trekken, terwijl het vooruitzigt bestond dat voor behoud van orde en rust nog veel zou behooren te worden besteed. Beter zou hij het dus geacht hebben, indien men voorbereidende maatregelen had genomen om den vooruitgang te bevorderen; maar zoo vele millioenen schats op te offeren zonder gegronde vooruitzigten te hebben van voordeelen voor Nederland, achtte hij bedenkelijk, en zou ze beter besteed oordeelen, indien men ze aanwendde tot amortisatie van schuld, in verband met den staat der finantien en de onzekerheid der Indische baten. Den toestand der slaven in Suriname achtte hij ook niet zoo ongelukkig als door sommigen werd voorgesteld; om alle welke redenen hij dan ook aarzelde zijne stem te geven aan het onderhavige wets-ontwerp.

De heer Fransen van de Putte zeide dat men de quaestie der emancipatie niet uitsluitend uit een materieel oogpunt, maar voornamelijk uit een zedelijk standpunt moest beschouwen. Uit dit laatste oogpunt genomen, verklaarde hij van meening te zijn, dat Nederland zich ten pligt moest stellen, in verband met zijne geschiedenis, ook de vrijheid aan de hier betrokkenen te schenken. Dit zedelijk beginsel moest, meende hij, op den voorgrond staan, en daarbij het materieele achterstaan. Het doel ondertusschen wettigde niet altijd de middelen, en dit bragt er hem toe te onderzoeken, of het wets-ontwerp, dat geheel veranderd en in de grondslagen gewijzigd tot de Eerste Kamer was gekomen, en waaromtrent het niet duidelijk was welk gevoelen de Regering te dien aanzien nu aankleefde, ter bevordering van deze aangelegenheid zou leiden; en de uitslag van dat onderzoek was niet gunstig.

Met betrekking tot de quaestie der emancipatie zeide hij zich te verwonderen van de Regering vernomen te hebben, dat de verandering, die de wet te dezen opzigte had ondervonden, slechts de wijze van uitvoering van het beginsel betrof. Hij daarentegen achtte het beginsel zelf daarbij aangetast, en der mate veranderd, dat het doel, met het oorspronkelijk voorstel tot behoud van werkkrachten beoogd, alsnu gevaar liep van niet te worden bereikt, welk punt hij in het breede uiteen zette. Het alsnu in de wet voorkomende stelsel achtte hij geheel verkeerd.

Ten opzigte van het staatstoezigt was de Regering aanvankelijk van oordeel geweest, dat dit volstrekt tien jaren moest voortduren, terwijl thans de wet in dier voege was veranderd, dat het nu van de zienswijze der autoriteiten zou afhangen om dien tijd al dan niet zoo lang te rekken. Ook hier werd het stelsel op losse schroeven gezet, dat tot vele bezwaren, in verband met de immigratie, de welvaart der kolonie, en het behoud van orde en rust aldaar, zou kunnen en moeten leiden.

Verder wees hij op de kosten welke het staatstoezigt zou veroorzaken en op de aanmerkingen dienaangaande in het Verslag der Kamer opgenomen, waarbij gewezen was op een zevental punten, waarvan geene geraamde kosten waren opgegeven, hebbende men daarbij inlichting gevraagd, welke, blijkens het ontvangen antwoord, weinig of geen licht gaven, waardoor het moeijelijk werd de zaak in verband met de finantien van den Staat te beschouwen, als den daarvoor benoodigden grondslag missende. Nadere ophelderingen kwamen hem ook hieromtrent noodig voor.

Ook omtrent de verandering, die het voorstel in art. 9 had ondergaan, achtte hij het vernemen van nadere bijzonderheden van de zijde der Regering wenschelijk, te meer, daar de Regering de dienaangaande gemaakte opmerkingen onbeantwoord had gelaten.

Evenzeer wenschte hij nader ingelicht te worden omtrent de voornemens der Regering ten aanzien van het al of niet invoeren van het Christelijk element bij het onderwijs.

Ten slotte wees hij op de noodzakelijkheid om bij de daarstelling der reglementen voor den arbeid niet te zeer aan den toestand aldaar vast te houden, en betreurde het dat de Vertegenwoordiging niet de gelegenheid had gehad het tarief van werkloonen te beoordeelen, hetgeen, naar zijne meening, in verband met de immigratie, allernoodigst was geweest. Ook omtrent dit punt wenschte hij nader ingelicht te worden. — Aan het einde zijner rede zeide hij te hopen voldoende geruststelling te zullen ontvangen ter opheffing der bedenkingen waarmede hij zich nog bezwaard achtte, en ten minste de verzekering te bekomen, dat bij de uitvoering der wet daaraan de noodige aandacht zou worden gewijd.

De heer Cremers zeide in twijfel te zijn omtrent de door hem uit te brengen stem. Aanvankelijk was hij gezind om voor de wet te stemmen, maar nu helde hij over tot het tegendeel. Hoezeer hij ook tegen slavernij was, hield hij zich overtuigd dat men bezwaar moest hebben om zoo vele millioenen ten beste te geven aan eene kolonie, die eigenlijk bestond uit bezittingen van particulieren, en den prijs voor bescherming aan dezen te verleenen, gelijk nu voorgedragen werd, achtte hij te hoog gesteld om daarin te kunnen toestemmen. Wel was een bezwaar nopens de onbeperkte immigratie voor hem weggenomen, maar daarmede waren al de bedenkingen, die hij tegen het ontwerp had, niet opgelost, te minder omdat, bij de opheffing van dit laatstgemelde stelsel, anderen weder van oordeel waren dat alsnu de vrijverklaring niet dienen zou om de kolonie voor ons tot voordeel te doen strekken. Beter zou hij het achten de nu gevraagde millioenen tot nut van Nederland te doen dienen, dan ze voor eene kolonie op te offeren, die men daarmede toch niet behouden zou.

De heer van der Oudermeulen verklaarde zich ten gunste van het ontwerp, dat hij wel gaarne ongewijzigd zou hebben zien ingediend, maar waarvan de bezwaren niet opwogen tegen de nadeelen, die eene verwerping zoude na zich slepen. Kortelijk beantwoordde hij nog eenige der bedenkingen door sommige sprekers gemaakt, ten betooge dat deze niet van dien aard waren om daarom het wets-ontwerp af te stemmen.

De heer van Andringa de Kempenaer verklaarde zich mede ten gunste van het wets-ontwerp. Desniettegenstaande kon hij niet ontveinzen dat de last, dien de aanneming daarvan op Nederland moest leggen, bezwarend was, en had hij wel gewenscht dat maatregelen genomen waren, die deze aangelegenheid minder drukkend hadden kunnen doen zijn. Hij wenschte van den Minister van Kolonien nadere inlichting te bekomen omtrent de vermoedelijke onkosten, die de uitvoering der wet zou na zich slepen, en zulks in verband met de opmerkingen daaromtrent in het Verslag voorkomende, terwijl hij ook over de geleidelijke manumissie ophelderingen wenschelijk achtte.

De heer Schimmelpenninck van der Oije stelde zich ten taak de door sommigen tegen de wet ingebragte bezwaren op te lossen, die zich hoofdzakelijk splitsten in die tegen het beginsel der wet, de quaestie der onteigening, het staatstoezigt, de immigratie en de geldelijke offers. De wet, gelijk hij achtereenvolgens uiteenzette, werd in menig opzigt door de noodzakelijkheid geboden, en strekte zoo in het belang der slaven, als der vrijen en voor de kolonien zelve, en de aanneming daarvan liet zich om het denkbeeld daaraan ten grondslag liggende bijzonder aanbevelen. De zaak der onteigening en der immigratie meende hij dat door de Tweede Kamer in juisten zin was gewijzigd, zoodat ook, vooral met betrekking tot het laatste punt, met vrucht zou kunnen worden gewerkt, en alsdan later op denzelfden weg met meerder kracht kon voortgegaan worden; voor 's hands zou de verplaatsing van daartoe geschikte jonge lieden derwaarts en de vestiging van kapitalen aldaar tot goede uitkomsten kunnen leiden. Aan de Regering beval hij aan te doen toezien dat zich onder de immigrerenden niet dan geschikte personen en rassen zouden bevinden, en te voorkomen dat de immigratie niet in vermomden slavenhandel zou ontaarden. Overplaatsing van Chinezen en Afrikanen zou hij niet wenschelijk, koelies uit Bengalen en zwarten uit Amerika daarentegen aanbevelingswaardig rekenen. Ook het punt van het staatstoezigt op de vrijverklaarden, gelijk het nu geregeld werd, kon zijne goedkeuring wegdragen, vooral omdat daardoor alle kwaad voorgekomen werd. Het finantiele punt voorwaar leverde bezwaren op, maar in verband met de baten uit de Oost-Indische kolonien getrokken, de schuld daardoor afgelost, de meerdere offers voor hetzelfde beginsel door andere rijken gedaan, den toestand van de West-Indische kolonien zelve, die opbeuring behoefden, moesten deze niet zoo zwaar wegen om niet het zedelijk beginsel hooger te stellen. Ten slotte be-

streed hij de laatste bepalingen van art. 9 der wet; hetgeen echter voor hem was eene zaak van ondergeschikten aard was, die hem niet zou weêrhouden voor de wet te stemmen.

De heer van Swinderen zeide te deelen in de bezwaren van hen die gewezen hadden op de moeijelijkheden welke eene verwerping der wet kon ten gevolge hebben. Een onbepaald uitstel der behandeling vreesde hij wel niet dat zich zou voordoen, daar na een kort tijdsverloop, hetzij deze zelfde of eene nieuwe Kamer over hetzelfde onderwerp zou geraadpleegd worden. Als dit zoo was, dan zag hij geene reden om de zaak nu niet af te doen, te minder om in dien tusschentijd niet steeds de onzekerheid te doen blijven voortduren welke beslissing over deze belangrijke aangelegenheid zou worden genomen. Hij voor zich was geneigd de wet aan te nemen, alhoewel die finantiele bezwaren voor hem had, en hij niet volkomen overtuigd was dat met de voorgedragen middelen het lot der vrijverklaarden verbeterd zou worden. Hopende dat de Regering bij de uitvoering der wet zich de door sommige leden dezer Vergadering gemaakte aanmerkingen zou ten nutte maken, verklaarde hij zich met de voordragt te vereenigen.

De Minister van Kolonien beantwoordde de tot hem gerigte vragen, en zeide te hopen dat de door hem te geven antwoorden bevredigend genoeg mogten zijn ter oplossing van de gerezen bedenkingen, en alzoo mogten bijdragen om sommigen der tegenstanders gunstig te stemmen voor de aanneming van het wets-ontwerp. Hij schetste daarna hoe de vrijverklaring der slaven in de West-Indische kolonien eene dringende noodzakelijkheid was geworden, en zulks ter voorkoming van de moeijelijkheden, elders voorgevallen, waar de lang voorgespiegelde vrijheid niet spoedig genoeg aan de belanghebbenden was verzekerd. Uit dat gezigtspunt beschouwd, zou eene afstemming niet wenschelijk wezen, terwijl alsdan ook veel tijd zou verloren gaan om de zaak op nieuw, misschien voor eene nieuwe Kamer, op welke de heer van Swinderen had gewezen, aanhangig te maken. Met den meesten ernst wees hij op het belang der zaak, en op het gewigt van de uit te brengen stem in verband met de gevolgen die eene afstemming kon na zich slepen.

Daarop de bedenkingen der sprekers achtereenvolgens beantwoordende, toonde hij den heer Hartsen aan, dat de grondslagen van het wets-ontwerp eigenlijk niet veranderd waren. Het denkbeeld van vrijverklaring toch was behouden, even zeer als het punt der vergoeding, ofschoon dan gesplist, alsmede het staatstoezigt, doch slechts met eenige verzachting. Evenmin was het beginsel van immigratie vervallen, indien men de zaak slechts onbevooroordeeld beschouwde, zijnde alleen de verpligting van den Staat, die aanvankelijk was voorgesteld, daarbij weggenomen. Omtrent de zaak der vrije kolonisatie, en wat daaronder begrepen werd, een punt waarop mede gewezen was, herinnerde hij hetgeen deswege in de Memorie van Antwoord was medegedeeld. De daaromtrent te maken bepalingen zouden van dien aard zijn dat de aanvoer van vrije arbeiders zou bevorderd worden, zijnde men met het bestuur van Suriname in overleg getreden om dat doel te bereiken, en trachtende men inlichtingen ook van elders te bekomen ter mededeeling aan de belanghebbenden, ter beoordeeling of de uit te geven kapitalen voor dat onderwerp, in verband met de uit te loven premien, en de rassen en natien, welke de Regering bij voorkeur in Suriname wenschte overgeplaatst te zien, al dan niet voordeelen zouden afwerpen. Overigens werden nog ophelderingen door tusschenkomst der diplomatie ingewacht. Daarna gaf hij inlichtingen omtrent de verificatie der borderellen, en het daarvoor te stellen tijdstip, het tarief van arbeidsloonen, de vermoedelijke uitgaven, zullende voortvloeijen uit de onderwerpen bij de punten in het Verslag der Kamer voorkomende, en verdedigde daarbij wat te dien opzigte door hem in de Memorie van Antwoord was te kennen gegeven, terwijl hij de toezegging gaf om bij de aanstaande begrooting de kosten nader op te geven. Wat betreft den zin der Memorie van Beantwoording omtrent de quaestie van het onderwijs, door den heer Fransen van de Putte behandeld, verzekerde hij dezen, dat de Regering voornemens was om het schoolonderwijs in Suriname op Christelijke beginselen te doen rusten, maar dat zij zich niet met het godsdienstig onderwijs zou inlaten.

Voorts zeide hij niet te kunnen instemmen met het gevoelen van hen, die in de aanzienlijke kosten, die de uitvoering der wet zouden veroorzaken, eene reden vonden om de wet onaannemelijk te achten; deed den heer van Andringa de Kempenaer de redenen kennen der mindere wenschelijkheid van de bevordering der manumissien; verdedigde het laatste gedeelte van art. 9 nopens het vrijverklaren van de kinderen, uit slavinnen geboren na de afkondiging der wet in Suriname. Aan het einde zijner rede dankte hij de leden, die hem bij de verdediging van dit wets-ontwerp ondersteund hadden, en verklaarde zich bereid nadere inlichtingen te geven omtrent onderwerpen die hij in gebreke mogt zijn gebleven te behandelen of voldoende te beantwoorden.

De heer Hartsen constateerde het feit dat door de loop der zaken de Eerste Kamer in eene groote moeijelijkheid was gebragt. Desniettegenstaande, uit begrip van de noodzakelijkheid waarin men nu kwam om de wet aan te nemen, ter voorkoming van welligt schromelijke gevolgen uit eene verwerping te verwachten, zou hij geneigd zijn zich daarvoor verklaren, om de verantwoordelijkheid niet op zich te laden van tot moeijelijkheden te hebben medegewerkt, zoo hij daarin niet weêrhouden wierd door de onvoldoende inlichtingen ontvangen omtrent zijne aanmerkingen aangaande de verificatie der borderellen, verlangende hij daaromtrent nader ingelicht te zijn. — Nadat de Minister van Kolonien de gevraagde ophelderingen gegeven had, en de heer Fransen van de Putte te kennen had gegeven dat de van den Minister van Kolonien vernomen bijzonderheden hem geen aanleiding gaven om voor de wet te stemmen, werden de beraadslagingen gesloten.

Het wets-ontwerp tot opheffing der slavernij in Suriname werd daarna in stemming gebragt en daarbij met 26 tegen 6 stemmen aangenomen.

Tegen hebben gestemd de heeren: Michiels van Kessenich, Cremers, Beerenbroek, Fransen van de Putte, Hartsen en de Villers Pité

Vóór hebben gestemd de heeren: van Heeckeren van Wassenaer, van Sasse van Ysselt, Corst Jordens, Boreel van Hogelanden, Hartevelt, Rijsterborgh, van der Oudermeulen, van Eysinga, Schimmelpenninck van der Oije, Tonckens, van Rijckevorsel, Taets van Amerongen, van Rhemen van Rhemenshuizen, van Roijen, van Meeuwen, Huydecoper van Maarsseveen, van Andringa de Kempenaer, de Vos van Steenwijk, van Weel, van der Lek de Clercq, van Wessem, van Swinderen, Sassen, van Aylva van Pallandt, Blankenheym en de Voorzitter.

Daarna werd behandeld het wets-ontwerp tot opheffing der slavernij op de eilanden Curaçao, Bonaire, Aruba, St. Eustatius, Saba en St. Martin.

De heer van Rhemen van Rhemenshuizen verklaarde zich tegen het wets-ontwerp om art. 6, gelijk het door de Tweede Kamer was gewijzigd, ten aanzien van de verminderde tegemoetkoming voor de slaven op St. Martin. Ook de heeren Schimmelpenninck van de Oije, Tonckens en Fransen van de Putte zeiden tegen het wets-ontwerp te zullen stemmen, hoofdzakelijk op dezelfde gronden, gevende de heer Michiels van Kessenich te kennen, dat hij in de mindere uitgaven juist eene reden zou vinden om het wets-ontwerp aan te nemen. De Minister van Kolonien verdedigde het wets-ontwerp en toonde aan dat de wijziging, die het bestreden artikel had ondergaan, ofschoon hij deze betreurde, geene reden voor de Regering had mogen zijn om het wets-ontwerp in te trekken. De heer van Andringa de Kempenaer zeide zich te moeten voegen bij die leden die tegen het wets-ontwerp zouden stemmen. De heer van Swinderen deed daarop de vraag, of de Regering veronderstelde dat bij afwijzing van het wets-ontwerp de rust en de orde op de eilanden zonder verstoord worden, en of de Regering de toezegging kon doen om bij verwerping van het wets-ontwerp bij de Tweede Kamer een ander van gelijke strekking als het oorspronkelijke in te dienen. De heeren Fransen van de Putte en van Rhenen van Rhemenshuizen bestreden dit laatste denkbeeld en stelden dit als onuitvoerbaar voor. De Minister van Kolonien gaf in antwoord op de vragen van den heer van Swinderen te kennen, dat volgens de laatst ingekomen berigten kleine bewegingen hadden plaats gehad op St Eustatius en Saba, zullende zijns erachtens eene afwijzing van het wets-ontwerp kunnen leiden tot ontmoediging bij de slaven en eene gisting doen ontstaan, die anders weêrhouden zou zijn. Overigens achtte hij het tweede aangegeven denkbeeld niet uitvoerbaar, en geloofde dat daarvan ook geen voldoende uitkomsten te wachten waren. De heer Tonckens beantwoordde den Minister; de heer Cost Jordens bestreed de tegenstanders van de wet, hoofdzakelijk uit het begrip om de zaak der emancipatie niet in de waagschaal te stellen; de heer Fransen van de Putte zeide bij zijne vroegere gevoelens te moeten blijven volharden; de heer Sassen zeide, ofschoon bezwaar hebbende tegen het wets-ontwerp, zich daarvoor te zullen verklaren, omdat hij de wets-ontwerpen tot opheffing der slavernij als onafscheidelijk beschouwde; voor dat van Suriname gestemd hebbende, vermogt hij om der gevolgen wille zich niet tegen het onderhavige verklaren. De heer van Eysinga zeide tegen het wets-ontwerp te zullen stemmen, bij den twijfel die bij hem bestond of aan de eischen van regt en billijkheid was voldaan, deelende hij niet in de bezwaren door sommigen opgegeven aan eene afwijzing verbonden te zijn. De heer van Swinderen voegde zich bij de heeren Cost Jordens en Sassen tot aanprijzing van de aanneming van het wets-ontwerp. Ten slotte zeide de Minister van Marine in antwoord op eene vraag van den heer Tonckens, dat uit de door hem opgedane ondervinding onlusten bij eene afwijzing der wet zouden kunnen ontstaan, zullende, indien dit het geval ware, naar hij verzekerde, de Marine haren pligt weten te doen.

Hiermede de beraadslagingen ten einde geloopen zijnde, werd het wets-ontwerp in stemming gebragt en daarbij met 18 tegen 13 stemmen aangenomen.

Tegen hebben gestemd de heeren: Hartsen, van Aylva van Pallandt, Hartevelt, van der Oudermeulen, van Eysinga, Cremers, Schimmelpenninck van der Oije, Fransen van de Putte, Tonckens, Taets van Amerongen, van Rhemen van Rhemenshuizen, van Adringa de Kempenaer en van Weel.

Vóór hebben gestemd de heeren: van Swinderen, Sassen, Blankenheym, van Heeckeren van Wassenaer, Michiels van Kessenich, van Sasse van Ysselt, Cost Jordens, Rijsterborgh, Beerenbroek, de Villers de Pité, van Rijckevorsel, van Roijen, van Meeuwen, Huydecoper van Maarsseveen, de Vos van Steenwijk, van der Lek de Clercq, van Wessem en de Voorzitter.

Bij deze stemming was de heer Boreel van Hogelanden afwezig.

Daarna werden door de commissie voor de verzoekschriften, bij monde van de heeren Taets van Amerongen en Hartsen, op adressen verslagen uitgebragt, met welker conclusien de Kamer zich vereenigde.

Vervolgens werd behandeld de conclusie van de commissie voor de verzoekschriften, uitgebragt op een adres van eenige leden van den gemeenteraad van Vledder, welke conclusie strekte:

1°. zich te onthouden van alle beoordeeling van het in het adres vermeld Koninklijk besluit en van den dien ten gevolge verstrekten last op burgemeester en wethouders van Vledder;

2°. een afschrift van het verslag en van het verzoekschrift te zenden aan den Minister van Binnenlandsche Zaken met verzoek om inlichtingen.

De heer van Rhemen van Rhemenshuizen bestreed deze conclusie en stelde voor eene gewijzigde redactie.

De heer Cremers verdedigde namens de Commissie voor de Verzoekschriften de conclusie en lichtte die toe; waarna de heeren Sassen, de Vos van Steenwijk, Tonckens, en van Adringa de Kempenaer nog het woord voerden, alsmede de heer Cremers, die omtrent den inhoud van het verslag der commissie in bijzonderheden trad. Nadat de Minister van Justitie te kennen had gegeven bereid te zijn nu of later inlichtingen te geven namens den Minister van Binnenlandsche Zaken, die verhinderd werd de zitting bij te wonen, voerden nog de heeren van Rijckevorssel, Cremers, van Swinderen en van Rhemen van Rhemenshuizen het woord.

Een voorstel van den heer van Swinderen om thans de beraadslagingen te sluiten en eene beslissing dienaangaande tot nader aan te houden, werd toen met 14 tegen 11 stemmen verworpen, terwijl met 17 tegen 6 stemmen werd aangenomen een voorstel van den heer van Rhemen van Rhemenshuizen, strekkende om te besluiten dat de Kamer als niet genoeg ingelicht zich van elke beoordeeling wenschte te onthouden, en een afschrift van het adres te verzenden aan den Minister van Binnenlandsche Zaken, met verzoek om inlichtingen, waarmede verviel een voorstel van den heer Sassen om het adres eenvoudig ter griffie neder te leggen.

Hierna werden de notulen van het verhandelde in deze vergadering gelezen en goedgekeurd, waarna de Kamer tot nadere bijeenroeping is uiteengegaan.

TE 'SGRAVENHAGE, TER ALGEMEENE LANDS-DRUKKERIJ.